

אנשים

האקדה

של משה

את הניצחון של גח"ל בכחירות לאיגוד עובדי המדינה, ובעיקר זה שהושג בקל-פיות שהוצבו בבניין משרד ראש-הממשלה, בו זכתה גח"ל ל-26 אחוזים מכלל קולות המצביעים, הסבירו אנשי המערך בכך שהשר **זנחם בגין**, שלישכתו נמצת באותו בניין, נוהג מדי ערב-הג לאחל לכל עובדות המשרד "חג שמח" בלחייט נשיקה. כששמע על-כך בגין, הי גיב בחיך: "הטענה הזאת איננה נכונה, משום שמרבית עובדי משרד ראש-הממשלה לא היו נכונים, אבל אם נשיקה יכולה להועיל במשהו, הייתי עושה דבר-מה בי נידון...".

● בעיתון העיתונאים שנערך בליל-שבת האחרון בבית-סוקולוב, התרא יין, בין השאר, גם אלוף-מישנה (מיל.) **ישראל גרנית**, עוזרו המיוחד (בהתי נדבות) של מזכיר מע"י **פנחס ספיר**. גרנית טען כי פרש לפני חודשים אחדים מצה"ל, מאחר ולדעתו הייב לעשות זאת כל קצין כעבור 20-25 שנות שירות. "ודרך פעילות ציבורית ניתן למנוע מל-חמה". התערב המראיין, **טוביה סער**: "וכך אתה עוסק במלחמות היהודים במקום במלחמות הערבים". באיתה הודמנת חייד שטוביה סער חיידות של גרנית, בהתכחצו לשטף דבריו הקולח של גרנית, אמר לו בהומור: "אתה שואל ועונה בעצמך. שאל גם שאלות פרובוקטיביות. אני רק מ"מ — מחזיק מיקרופון". באותו ערב רואיין מזכיר ההסתדרות **אהרון בקר**: "איך אתה מסביר את ההידרדרות ביחסי העבר-דה, כפי שאירע בחברת החשמל ובנמל אשדוד?". "קודם כל עלי להסכים איתך שישנה הידרדרות", השיב בקר. "אני רוצה לשמוע אותך אומר שאין הידרדרות", השיב המנחה. "בכל זאת, שאלתך בניסוחה היא מוגזמת", נכנע בקר. ● את הפגרה בכנסת מנצלים הח"כים ומזכירי סיעותיהם, לטיולים. השבוע, בנמל-התעופה של מחניים, נפגשו שתי קבוצות של מטיילים. האחת של מזכירי הסיעות והשנייה של חברי-כנסת. כשראה ח"כ **אמה תלמי** את מזכירי הסיעות, הציעה להם להצטרף לטיול של הח"כים, בנימוק שזה "יוריד את הגיל הממוצע של חברי-הכנסת". ואי-לו ח"כ **כנימון אבניא** הציע לבצע חליפין: לקבל לטיול של הח"כים את מזכירות הסיעות, ולהעביר למזכירים את חברות-הכנסת. לכך התנגדו **יעקב עזפר** ו**אריה קלפה**, אנשי מינהל ההסברה שהיו ממונים על סיור המזכירים. ● כל נהגי שרי-הממשלה קיבלו לאחרונה אקדחי ברטה כדי להגן על השרים מפני נסיונות התנקשות בחייהם. הנהגים עונדים את ה"אקדחים על חזיהם ברצועות מיוחדות, מתחת למעיליהם. לפני מספר ימים נכנס **משה**, נהגו של השר **יוסף ספיר**, למלון המלך דוד בירושלים. הוא רצה להתגאות באקדחו. לכן פתח את מעילו, גילה את האקדח ו"הכריז בצהלה: "איי.ב.א.מ. כל הנוכחים נפרצו בצחוק. הנהג התכחך כמובן לומר: "א.פ.ב.א.י." (שירות הבטחון האמריקאי).

"יותר"

פראית

מאנה"

איזה עולם משונה? לפני למעלה מעשר-ריים שנה, בזמן מלחמת העולם השנייה, גירשו את התלפידה **ליא דוליצקיה** מהמכון לאמנות הבמה על שם רינהרדט בוינה, בגלל יהדותה. השבוע זומינו מנה לי המכון את ליא, המופיעה עתה בוינה בהצגת כנר על הגג. להרצאת-אורח במי כון. ● בין שאר התעסקויות של שחקני כנר על הגג בוינה, הם ערכו גם מסיבה. בין האורחים היה הבמאי **לוציאנו זיס קונטי**, שקבע כי ליא דוליצקיה מזכירה לו את השחקנית **אנה מאניאני**. אבל בהבדל אחד: "ליא יותר פראית מאנה". אחרי המבול של הקות-הקצב מגיעה סוף-סוף לביקור בארץ להקנת ששורה סתם שיריים. קוראים לה ספירט (סחום), והיא מורכבת מארבעה חברים: יו **ג'נס** שהיא הילד ילד ילש; **קליף הוי**, כושי ילד קובה שגדל נהודו; **טוני דיוויס**, ילד אנגליה; ו**מייק גריבס**, שהוא יהודי, כמובן. הרי בלי יהודים אי-אפשר כל "קבוצת הגלויות" הזה מגיע לארץ בערב יום-העצמאות, להופעה אחת בתל-אביב. ● מי שכבר הגיעה לארץ להופעה חד-פעמית

"כי יש לי קלאסה, אני שולט בעשר שפות. אני אוהב לשכב עם גברים, אבל אני אוהב לצאת עם נשים, ואני יודע גם איך להתנהג איתן".

וזאת הסיבה שאחת מהן, שרה מליס, התבלבלה ונישאה לו. זה היה כשהוא היה עוד צעיר, בן 23. הוא פגש אותה בניו-יורק, והיא התאהבה בו והוא רצה להסתיר את עצמו "כמו כולם", והוא נשא אותה לאשה.

"אחר כך היא התחילה לקנא בחבר שהיה לי אז, והיא עזבה אותי". הוא לא יעשה את זה עוד פעם. "אני לא צריך היום להסתיר מאחורי אשה", הוא אומר, "אני לא מבין, כולם מתביישים. הוא סטובים עם הנשים, ובערב בורחים אל החברים שלהם." אז הוא היה אומלל מאוד. הוא עוד לא הכיר את החיים שהוא מכיר היום, הוא פחד להתגרש. והוא סבל כל הזמן. אחר כך הוא הופיע בברודווי בכמה הצגות, כי עוד לפני זה, בבואו ארצה, הוא רקד אצל מיאה ארסטורה, בורה מי ובלי לה לו. שם, בברודווי, הוא התחיל להכיר את החיים האמיתיים, והפך להיות מה שרצה. "אפילו אל ואן קליין הגעתי פעם", הוא מגלה בסוד, "הכרתי אותו כבר, בבית קפה בוויג'י. הוא דווקא היה בסדר גמור".

הגרמנים הרגו את בודם

הילדות שלו היתה רחוקה מלהיות נעימה. בזמן מלחמת-העולם הוא היה

ז'ק מחבק ידידה

לאהוב גברים, לצאת עם נשים

ברומניה, וב-28 בפברואר 1941 הוא הלך עם אביו לביית-הכנסת, והגרמנים נכנסו לשם ורצחו את כל המתפללים. הוא עצמו ואביו הסתתרו תחת לשולחן, וכך ניצלו. 86 איש מהמשפחה שלו נהרגו שם, במלחמה, וכש-הוא עלה ארצה הוא כבר ידע הרבה על החיים. אבל לא הכל.

יום אחד, בהיותו בן 14 לקה אותו מציל מחיטה לטיול בהרי-הקרמל. אותו מציל נתן לו לעשן חשיש, והתעסק איתו, ואחר-כך החזיר אותו הביתה, ולמחרת לקח אותו שוב, "וזה דחקא מצא חן בעיני", הוא מגלה.

מאז עברו עליו הרבה צרות ויסורים, אבל היום הוא לא מצטער על שום דבר שקרה. "אני עובד", הוא אומר, "אני מרוויח עד שלושת אלפים דולר לחודש. אנשים באים למסעדה של מלון פיי רוק בשבילי. אני כמו חצקל בתל-אביב, אני יודע איפה להכיר חברים, כסאותנות בעיקר, ובבריות שחיייה. אני יודע את התפקיד שלי, אני בדרך כלל האשה בעסק, והעיקר אני לא מתבייש. אני יודע שרוב האנשים המוכש-רים בעולם הם הומוס, ובמיקרים רבים הם מתחננים עם לסביות, כדי להקים משפחה ולהמשיך לחיות איך שהם רוצים, בלי צרות.

"גם בארץ יש זוג אחד כזה. הוא קצין באונייה, והיא היתה הלסבית הראשונה בארץ, ויש להם ילדים, ואף אחד לא יודע על זה. "כן, בארץ עוד מתביישים. אבל בחוץ לארץ זה היום הסיגנון, זאת האופנה, וכל מי שרוצה להיות בעניינים, מנסה את זה".

אנשים

בערב יום-העצמאות זאת הזמרת **חנה אה"ר רזני**. היא באה מארצות-הברית כדי להי פיע בהיכל התרבות בערב שייקרא את, איזה לילה? מקבלי פניה בנמל-התעופה כמעט ולא הכירו אותה. חנה ירדה מהמטוס לבושה בפרוזה טיבל רוסית, אחת הפרוות היקרות בעולם, אחרי היעדרות של שנה מהארץ. "את הפרוזה נתן לי בעלי כמתנה ליום-השנה החמישי של הנישואים שלנו", סיפרה. ● הוא חזר אלינו שוב, לאחר שהציג כבר בארץ את יצירותיו בחודש ינואר השנה. מי? האופנאי הפיליפיני **איררו אלונסו**, כמו בן. ליצירתו החדשה הוא קורא קטס המי מורה, וכל הדגמים המוצגים הם פרי חייכ-נונו. הם יוצא-רוסן במקוריותם: חרוזים, חרוזים וחרוזים. כימעט ולא רואים אף סנטימטר אחד של בד. אולנסו לא הגיע לבדו. הוא הביא איתו דוגמניות, כולן בנות למשפחות טובות בחברה הפיליפינית. תשור-נכדתו של נשיא הפיליפינים לשעבר; ו**צ'ונגה**, אשר נבחרה לאחת מעשר הנשים האלגנטיות במאנילה ושהיא אם לשישה ילדים. ● **יפה ירקוני** היא עוד הגדולה בכלן. כשחזרה יפה לקראת הפסח ליש-ראל והחלה בהופעתה במועדון מרוב הק-טמים של מלון שרתון, דמה ליל הבכורה שלה לפסטיבאל חברתי. כל המי ומה של החברה הישראלית היו שם, החל בד"ר **מוריס לוי**, שותל-הלבבות הישראלי, וכי-יעקב קנר ושרה-חוזק **אבא אבן**. הני

מיני נכדתו של נשיא

איררו אלונסו ודגמיו חרוזים, חרוזים, חרוזים

ציננה ומיני אחת מעשר האלגנטיות

● הפיזיומנאי חיים חפר על הי רופים: "הם ירסו את האנושות — העיקר שיהיה פצוע". ● חבן פצוע שנתפס במיררף ברמת-הגולן: "אני אוהב את ישראל".